

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 626/2013-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. D., Š., zastúpeného advokátom JUDr. P. M., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 13/2009 a jeho rozsudkom z 18. mája 2010, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 405/2010 a jeho rozsudkom z 23. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. augusta 2013 faxom a 7. augusta 2013 poštou doručená sťažnosť Ing. P. D. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „odporca“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 13/2009 a jeho rozsudkom z 18. mája 2010, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 405/2010 a jeho rozsudkom z 23. apríla 2013.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom podstavení odporcu v súdnom spore o zaplatenie 19 032,38 eur s príslušenstvom vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 C 13/2009. Okresný súd rozsudkom z 18. mája 2010 uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľovi (I) žalovanú sumu spolu s úrokom z omeškania vo výške 13 %, (II) dohodnutý úrok vo výške 2 503,49 € (vo zvyšku návrh zamietol) a trovy konania. Krajský súd o odvolaniach účastníkov rozhodol rozsudkom sp. zn. 14 Co 405/2010 z 23. apríla 2013 tak, že potvrdil prvostupňový rozsudok „v priznávajúcej časti a vo výroku o trovách konania“. Súčasne zmenil zamietajúcu časť II. výroku rozsudku.

3. Podľa názoru sťažovateľa „napadnutý Rozsudok Krajského súdu v spojení s Rozsudkom Okresného súdu odporuje čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru z dôvodu, že:

a) sa ním potvrdilo rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým sa vyhovel žalobe navrhovateľa v celom rozsahu, za situácie, kedy odvolací súd jasne a zrozumiteľne neodôvodnil, z akého dôvodu potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, hoci sťažovateľ namietal voči viacerým nedostatkom tohto rozhodnutia...

b) napadnuté rozhodnutia súdov sú arbitrárne, nakoľko súdy v nich neskúmali a nedávali ústavne konformné odpovede na právne a skutkovo relevantné námietky sťažovateľa vznesené v súdnom konaní, a v Odvolaní, pričom v odôvodnení napadnutých rozhodnutiach ani neuviedli, prečo tak neurobili, čo tiež znamená, že súdy jasne a zrozumiteľne neodôvodnili svoje rozhodnutia...“.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom: „Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces Ing. P. D... garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy... čl. 36 ods. 1 Listiny... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy... rozsudkom Krajského súdu... zo dňa 23. 04. 2013, sp. zn. 14 Co/405/2010-483, v spojení s rozsudkom Okresného súdu... zo dňa 18. 05. 2010, sp. zn. 11 C/13/2009-377, porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu... zo dňa 23. 04. 2013... a rozsudok Okresného súdu... zo dňa 18. 05. 2010... sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu... na ďalšie konanie.

Krajský súd... a Okresný súd... sú povinní nahradiť... sťažovateľovi trovy konania vo výške 867,24 EUR...“

Súčasne požiadal o odloženie vykonateľnosti predmetných rozsudkov.

5. Ako dôkazový materiál sťažovateľ k sťažnosti pripojil rozsudok okresného súdu č. k. 11 C 13/2009-377 z 18. mája 2010 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 14 Co 405/2010 z 23. apríla 2013.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

10. V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.A

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu

11. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným

orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

12. O ochrane práv sťažovateľa, ktorých porušenie namietal vo vzťahu k postupu okresného súdu, mal právomoc rozhodovať v odvolacom konaní krajský súd (pozri bod 2). Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 13/2009.

13. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného a iného práva postupom okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu

14. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojho práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

15. Ústavný súd už uviedol, že „Predpokladom uplatnenia práva na spravodlivý proces, ktoré sa zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nezávislosť a nestrannosť súdu. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru.“ (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

16. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

17. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

18. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom č. k. 14 Co 405/2010-483 z 23. apríla 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (listiny), resp. dohovoru.

19. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu konštatuje, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tom základe vyvođených právnych záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd po oboznámení podstaty skutkových a právnych záverov okresného súdu a odvolacej argumentácie sťažovateľa, ako aj stanoviska navrhovateľa k nemu svoje rozhodnutie takto odôvodnil:

«Krajský súd... ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) preskúmal a prejednal vec v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., postupom podľa § 156 ods. 3 O. s. p., a po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné a odvolanie odporcu nedôvodné.

Súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav veci potrebný na rozhodnutie (§ 120 O. s. p.), vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i patričným spôsobom odôvodnil (§ 157 O. s. p.). S odôvodnením napadnutého rozsudku sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Rozhodnutie prvostupňového súdu dáva odpovede na všetky otázky dôležité pre rozhodnutie, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné.

Námietky odporcu uvedené v jeho odvolaní neobstoja. Je možné konštatovať, že s ich prevažnou väčšinou sa už dostatočne vysporiadal súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v sporovom konaní musia účastníci v zmysle § 120 O. s. p. pre úspech v spore predovšetkým tvrdiť relevantné a konkrétne skutočnosti a dostatočne ich preukázať. Navrhovateľ, ktorého v prvom rade zaťažuje dôkazné bremeno, v konaní dostatočne preukázal rozhodujúce skutočnosti. Teda, že v januári a februári 2001 požičal odporcovi čiastky 300 000,- Kč a 10 000,- DM, a že sa dňa 24. 2. 2001 písomne dohodli na ročnom úroku vo výške 60,000,- Kč, ako aj na termíne vrátenia pôžičky dňa 24. 2. 2003. Zo všetkých dôkazov vyplynulo, že peniaze boli poskytnuté ako pôžička. Obaja účastníci podpísali listinu nazvanú ako zmluva o pôžičke, pričom je v nej odkaz na § 657 Občianskeho zákonníka. Z toho zároveň vyplýva, že požičané peniaze treba aj vrátiť.

Termín vrátenia pôžičky bol v čl. III. zmluvy dohodnutý platne. Deň 24. 3. 2003 bol aj podľa odvolacieho súdu nepochybne dohodnutý ako termín vrátenia. Prvostupňový súd teda správne vyložil toto znenie zmluvy. Článok III. zmluvy navyše logicky nadväzuje

na predchádzajúci text zmluvy o povinnosti vrátiť požičanú sumu. Zjavne preto nemohlo ísť o termín poskytnutia pôžičky, lebo tá bola poskytnutá už v januári a februári 2001.

K argumentácii a námietkam odporcu o dvoch samostatných pôžičkách, o nesprávnom právnom posúdení písomnosti označenej ako Zmluva o pôžičke II, odvolací súd dopĺňa, že odporca neuviedol, aké dôsledky by mali z týchto jeho tvrdení vyplývať. Aj podľa názoru odvolacieho súdu ide len o účelové tvrdenia odporcu. Odvolací súd má rovnako za to, že v danom prípade došlo k reálnemu odovzdaniu konkrétnej sumy peňazí, k dohode o úroku, a k dohode o termíne vrátenia pôžičky. Boli tak preukázané a splnené všetky podstatné náležitosti zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd nemohol súhlasiť ani s argumentáciou odporcu v odvolaní, že preukázal, že pôžička bola simulovaným úkonom. Všetky dôkazy svedčili o opaku. Odporca nepredložil, ani nenavrhol súdu žiadny presvedčivý dôkaz o simulácii. Odporca sa nezúčastnil ani jedného pojednávania, hoci jeho právny zástupca opakovanne navrhol jeho výsluch ako účastníka konania, keďže si bol zrejme vedomý významu tohto dôkazu. Odporca sa tak vlastnou vinou sám zbavil možnosti ponúknuť súdu aspoň jeden priamy dôkaz o tvrdenej simulácii. Dôvody, pre ktoré sa odporca nezúčastnil pojednávania, zjavne neboli vážne. Odporca súdu nepredložil žiadne potvrdenie o práceneschopnosti, a ambulantná liečba nemôže byť prekážkou zúčastniť sa pojednávania, najmä ak sa konanie začalo už v roku 2004. Pre mnohých účastníkov je konanie v ich veci a výsluch pred súdom stresujúce a zaťažujúce, ale napriek tomu aspoň raz na pojednávanie pred súdom prídu.

Ani z predloženej písomnej výpovede účastníka konania – odporcu vôbec nevyplýva, že v danom prípade išlo o simuláciu. Odporca v nej len inak než navrhovateľ interpretuje ich podnikanie, a kladie si otázky o výhodnosti uzatvorených zmlúv. Pritom chýba jeho jasné a priame stanovisko, skutkový popis, a najmä chýba uvedenie podstatného faktu, aký úkon sa zakrýval. Odporca len uviedol; že suma mu bola poskytnutá ako súkromná, a že nebolo predmetom ich dohody jej použitie ani na jeho vtedajšie podnikanie, ani ako investícia. Tieto všetky skutočnosti potvrdzujú správnosť záverov súdu prvého stupňa, že nešlo o simuláciu. Ostatnými nepriamymi listinnými dôkazmi odporca simuláciu nepreukázal, a k opačnému záveru sa nedalo dospieť ani v ich vzájomnej súvislosti. Úmysel

spoločne podnikat', resp. zúčastniť sa na podnikaní inej osoby, nevylučuje sám o sebe poskytnutie pôžičky.

Ak by nešlo o pôžičku, odporca by túto skutočnosť určite namietať vo vzájomnej korešpondencii s navrhovateľom, napr. v spomínanom v liste zo dňa 31. 3. 2004. V tomto liste odporca urobil prejav smerujúci k započítaniu vzájomných pohľadávok. Započítaním vzájomné pohľadávky zanikajú, len ak sú splnené zákonné predpoklady uvedené v § 580 Občianskeho zákonníka. Ak sú vzájomné pohľadávky sporné, je potrebné ich existenciu preukázať. V danom prípade súd prvého stupňa správne konštatoval, že odporca nepreukázal splatnú pohľadávku voči navrhovateľovi. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na to, že odporca vo svojom odvolaní nenapadol závery prvostupňového súdu týkajúce sa započítania.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa správne posúdil aj námietku premlčania. Ako bolo vyššie uvedené, splatnosť pôžičky si účastníci platne dohodli na deň 24. 3. 2003, pričom žaloba bola súdu doručená dňa 21. 5. 2004. Právo navrhovateľa sa teda nepremiľčalo. Správne súd postupoval aj v tom, keď nepripustil ďalšie dokazovanie zamerané na pracovné vzťahy medzi navrhovateľom a českou spoločnosťou G. Tieto skutočnosti nemajú so sporným vzťahom priamy súvis, a nemohli preukázať simuláciu právneho úkonu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok v priznávajúcej časti podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Čo sa týka návrhu navrhovateľa na opravu II. výroku rozsudku postupom podľa § 164 O. s. p., a to doplnením slova „ročne“ zo sumy 2.503,49 eur, odvolací súd uvádza, že oprava výroku tak, ako žiadal navrhovateľ, neprichádzala do úvahy z dôvodu, že za zrejmú nesprávnosť nemožno v tejto veci považovať rozpor medzi znením vyhláseného rozsudku a jeho odôvodnením. Uvedený výrok rozsudku v jeho písomnom vyhotovení zodpovedal výroku v zápisnici, teda zjavne bol v tomto znení podľa zápisnice aj vyhlásený, a tak je ním súd v zmysle § 156 ods. 4 O. s. p. viazaný.

Odvolací súd tak rozhodoval aj o odvolaní navrhovateľa proti zamietajúcej časti výroku II. rozsudku, týkajúcej sa dohodnutého úroku. Pretože z vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa bolo preukázané, a odvolací súd sa s tým stotožňuje, že účastníci zmluvy si v zmluve o pôžičke dohodli aj úrok podľa § 658 Občianskeho zákonníka vo výške

60.000 Kč ročne od 24. 2. 2001 do 24. 2. 2003, pričom navrhovateľovi bol tento úrok súdom priznaný len za jeden rok, dospel odvolací súd k záveru, že je dôvod na to, aby bol rozsudok v tejto časti zmenený. Z uvedených dôvodov rozhodol o odvolaní navrhovateľa proti zamietajúcej časti výroku II. odvolací súd tak, že rozsudok v napadnutej časti zmenil v zmysle § 220 O. s. p. navrhovateľovi priznal dohodnutý úrok aj za druhý rok. To znamená, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi dohodnutý úrok z pôžičky za dva roky v celkovej výške 5.006,98 eura (2 x po 2.503,49 eura).

Súd prvého stupňa správne rozhodol o trovách konania, keď aplikoval ustanovenie § 142 ods. 3 O. s. p. Navrhovateľ nebol úspešný len v časti príslušenstva pohľadávky, čo je pomerne nepatrná časť z celkovo žalovanej pohľadávky. Preto odvolací súd rozsudok aj vo výroku o trovách konania potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 7 O. s. p.»

20. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu) konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona, ako aj obsahu relevantných dôkazov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúvaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Na základe uvedeného ústavný súd v danej veci dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu nie je svojvoľný. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny), resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť,

že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

22. V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s postupom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny), resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V takom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

23. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom krajského súdu a sťažovateľom namietaným porušením označených práv, sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže nebolo zistené porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny), resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2013